

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zastoupený JUDr. Jiřím Trnkou, Ph.D., advokátem se sídlem V. Talicha 14, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, sp. zn. OREG/137643/2020/vano, čj. KUJCK 4735/2021, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 5. 2021, čj. 61 A 12/2021-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Protivím (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 8. 9. 2020, čj. výst. 73/2015-2372/2015-19/ÚŘUS/Rozh/Ko, rozhodl o umístění stavby „*Oplocení pozemku a vjezd na pozemek, na pozemku p.č. X (zahrada) v k.ú. P.*“. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a některých dalších účastníků správního řízení a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. Protože spolu s jejím podáním nezaplatil soudní poplatek, zaslal mu Krajský soud v Českých Budějovicích výzvu k jeho zaplacení, kterou doručoval prostřednictvím držitele poštovní licence. Protože se mu vrátila jako nedoručitelná z důvodu, že žalobce nemá schránku, do které by bylo možné zásilku vhodit, přistoupil následně krajský soud k náhradnímu doručení výzvy vyvěšením na úřední desce podle § 42 odst. 5 s. ř. s.

ve spojení s § 50 odst. 1 o. s. ř. Po uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku krajský soud řízení v záhlaví označeným usnesením zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítá, že je fyzickou osobou a má zřízenou datovou schránku, do které mu měl krajský soud písemnosti doručovat, což se nestalo. Stěžovatel si datovou schránku zřídil, protože často cestuje, a legitimně očekával, že mu do ní bude doručováno. Usnesení o zastavení řízení jej překvapilo, protože výzva k zaplacení soudního poplatku se vůbec nedostala do jeho dispozice.

[4] Žalovaný při předložení správního spisu sdělil, že se s ohledem na uplatněný důvod kasační stížnosti nebude k jejímu obsahu vyjadřovat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně se zabýval tím, zda napadený rozsudek či řízení jemu předcházející řízení nevykazuje vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel uplatnil kasační námitku, kterou lze z hlediska jejího obsahu podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že krajský soud nemohl řízení o žalobě zastavit pro nezaplacení soudního, protože stěžovateli nesprávně doručoval výzvu k zaplacení soudního poplatku poštou, a nikoli do datové schránky.

[8] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že identickými otázkami ve věci totožných účastníků se v nedávné době zabýval již v rozsudku ze dne 21. 12. 2021 čj. 7 As 147/2021-25, ve věci dodatečného povolení téže stavby. I v dané věci krajský soud řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku, přičemž výzvu k jeho zaplacení stěžovateli doručoval ve stejné době stejným způsobem jako v nyní posuzované věci. V kasační stížnosti pak stěžovatel uplatnil shodné námitky jako nyní. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod se za této situace odchýlovat od závěrů, které učinil v uvedeném rozsudku a v podrobnostech na ně nyní odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že předložený spis krajského soudu obsahuje úřední záznam ze dne 7. 4. 2021, ze kterého se podává, že krajský soud k doručování výzvy k zaplacení soudního poplatku prostřednictvím poštovní přepravy přistoupil z důvodu, že stěžovatel má datovou schránku podnikající fyzické osoby, nikoli datovou schránku fyzické osoby.

[10] Z § 42 odst. 1 s. ř. s. plyne, že soud je povinen doručovat písemnosti primárně do datové schránky. Teprve není-li doručení tímto způsobem možné, doručuje ji jiným způsobem (viz rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 As 96/2016-33). Toto ustanovení obsahuje současně odkaz na zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), který v § 3 až § 6 rozeznává různé typy datových schránek – datovou schránku fyzické osoby, datovou schránku podnikající fyzické osoby, datovou schránku právnické osoby a datovou schránku orgánu veřejné moci (k tomu viz také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2016, čj. 8 As 109/2015-38). Rozlišení jednotlivých typů datových schránek zákon dále zachovává mimo jiné také v § 17 upravujícím doručování dokumentů orgánů veřejné moci (tedy i soudů) prostřednictvím datové schránky.

pokračování

[11] Jak plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu, při doručování je třeba mezi jednotlivými typy datových schránek rozlišovat. Dle zákona musí orgán veřejné moci doručovat pouze do té datové schránky, která odpovídá roli osoby v dané věci. V případě fyzické osoby se proto musí zabývat tím, zda v daném řízení vystupuje v souvislosti se svým podnikáním či nikoli. Jestliže má fyzická osoba zřízení pouze datovou schránku podnikající fyzické osoby a dané řízení se týká otázek nesouvisejících s podnikáním, je povinností orgánu veřejné moci doručovat takové osobě tak, jako by žádnou datovou schránku zřízení neměla – typicky prostřednictvím držitele poštovní licence (viz rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2014, čj. 3 Ads 100/2013-42, ze dne 15. 7. 2010, čj. 7 Afs 46/2010-51, ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 5/2013-50, a ze dne 6. 1. 2016, čj. 8 As 109/2015-38).

[12] Nejvyšší správní soud se proto musel zabývat tím, zda nyní posuzovaná věc souvisí s podnikatelskou činností stěžovatele. Pokud by tomu tak bylo, byla by kasační stížnost důvodná, neboť v takovém případě by skutečně bylo povinností krajského soudu, aby stěžovateli výzvu k zaplacení soudního poplatku doručoval do datové schránky. Správní řízení se týkalo stavby oplocení na pozemku sousedícím s pozemkem ve vlastnictví stěžovatele, který byl účastníkem řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle něž jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Z hlediska předmětu řízení a tvrzení stěžovatele v žalobě není zřejmé, že by se správní řízení týkalo podnikání stěžovatele. Souvislost dané věci s podnikáním stěžovatele nelze dovodit ani z obsahu podání, která stěžovatel správním orgánům zasílal a v nichž proti umístění stavby brojil a ani ze způsobu, jakým se v těchto podáních v průběhu správního řízení (ale ani později v žalobě) označoval. Podle § 37 odst. 2 věty třetí správního řádu platí, že „*v podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování.*“ Stěžovatel se ve svých podáních označoval pouze jménem a adresou. Ani z tohoto hlediska proto stěžovatel nedal nijak najevo, že by se snad věc měla dotýkat jeho podnikatelské činnosti. Na základě uvedených skutečností lze dospět k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud písemností (včetně výzvy k zaplacení soudního poplatku) stěžovateli zasílal prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a nikoli do datové schránky.

[13] Pouze pro doplnění lze dodat, že z předložených správních spisů rovněž plyne, že správní orgány doručovaly stěžovateli veškeré písemnosti poštou na shodnou adresu jako později krajský soud, aniž by se proti tomu stěžovatel v průběhu správního řízení vymezoval a požadoval doručovat jiným způsobem. Z předloženého spisu krajského soudu vedle toho plyne, že stěžovatel podal žalobu rovněž prostřednictvím držitele poštovní licence.

[14] Jak Nejvyšší správní soud podotkl již ve výše uvedeném rozsudku sp. zn. 7 As 147/2021, stěžovatel ani nedoložil, zda opravdu nebyla naplněna materiální funkce doručení, tedy zda se s danou písemností skutečně neseznámil, respektive se s ní vůbec nemohl seznámit. I kdyby totiž v projednávané věci došlo k nedodržení zákonného postupu při doručování, samo o sobě to ještě neznamená, že se doručení musí zopakovat. Rozhodující je, zda se předmětná písemnost dostala či mohla dostat do rukou adresáta. Obdobný závěr dovodil zdejší soud již v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 Afs 148/2008-73, na který dále navázal v rozhodnutích ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 90/2010-95 a ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 31/2011-88. Z doručení založené ve spisu krajského soudu přitom plyne, že držitel poštovní licence v místě doručení zanechal písemné oznámení o tom, že stěžovateli zásilku doručoval. Stěžovatel přitom jen obecně

uvedl, že v souvislosti se svým povoláním (ředitel K.) často cestuje až na několik týdnů mimo své trvalé bydliště. Nijak však netvrdil ani nedoložil, že byl mimo své bydliště rovněž v rozhodné době, kdy mu krajský soud doručoval výzvu k zaplacení soudního poplatku. Obecný odkaz na to, že pracovní činnost stěžovatele je spojena s častým cestováním, je za takové situace nedostatečný.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal ani důvod provádět stěžovatelem navržené důkazy. Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil potvrzení ze dne 29. 8. 2016 o žádosti o zneplatnění přístupových údajů a vydání nových a výpis zpráv z datové schránky. Vedle toho dále navrhl, aby soud provedl k důkazu výpis z evidence datových schránek. Takové dokazování by ale bylo nadbytečné, neboť jak plyne i z výše uvedené žádosti, stěžovatel má zřízenou pouze datovou schránku pro podnikající fyzické osoby. Uvedené ostatně ověřil u Ministerstva vnitřní věci soud v již uvedeném řízení sp. zn. 7 As 147/2021, z čehož lze vyjít i v nynější věci. Provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné, protože by nemohlo nic změnit na výše uvedených závěrech a nevedlo by ke zjištění jiných skutkových okolností než těch, ze kterých vyšel krajský soud při vydání napadeného usnesení.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu